

РЕШЕНИЕ

№ 401

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20231000502982 по описа за 2023 година

э

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 4804 от 14.09.2023г. постановено по гр. д. № 4428/2022г. по описа на СГС, ГО, 13 с-в, на основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати в полза на С. Х. Р. сумата от 120 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл.203, ал.1, вр.чл.202, ал.1, т.1 вр.чл.282, ал.2 вр.чл.20, ал.3 и 4 НК, за което е оправдан с влязла в сила на 22.12.2020г. Присъда №40/19.09.2018г. по НОХД №157/2018г., на Специализирания наказателен съд, потвърдена с Решение № 9/07.05.2020г. АСПНС, както и с Решение №169/22.12.2020г., ВКС, Първо НО, както и и сумата от 4906.60 лв. имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи - неполучено трудово възнаграждение, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 22.12.2020г. до окончателното им изплащане и сумата от 3709 лв. - разноси по делото, съобразно уважената част от иска на основание чл.10 ал.3 ЗОДОВ.

Със същото решение е отхвърлен предявеният иск за обезщетяване на неимуществените вреди **за разликата над** сумата от 120 000лв. до претендираната в размер на 300 000лв., както и за имуществени вреди над размера от 4906.60 лв. до претендирания такъв от 8000 лв., като неоснователни. С. Х. Р., е осъден да заплати по сметка на СГС разноси в размер на 266 лв.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението са депозиран две въззивни жалби и от двете страни по делото.

Жалбоподателят-ищец С. Х. Р. оспорва решението в неговата отхвърлителна част за неимуществени вреди за разликата над присъдената сума от 120 000 лв. до пълния претендиран размер от 300 000 лв. неимуществени вреди. Посочва, че СГС правилно е приел за установено, че в резултат на повдигнатото му обвинение и незаконното наказателно производство, продължило почти 8 години, С. Р. е търпял силни негативни емоции, изразяващи се в: изпитване на стрес, срам, дискомфорт, накърняване на доброто име, честта и достойнството му, като е отчел и обстоятелството, че е заемал отговорна позиция като кмет на община Павел баня, а престъплението, в което е обвинен - „Превишаване на властта и правата с користна цел, от което са могли да настъпят немаловажни вредни последици, се е отразило тежко върху доверието и мнението на неговите съграждани. Счита, че така присъденият размер на обезщетението е несправедлив и не съответства в пълна степен на претърпените болки и страдания от него. Въпреки че свидетелските показания на разпитания по делото свидетел, както и приетата по делото СМЕ, са напълно кредитирани от съда, очевидно същият не е анализирал същността им задълбочено, предвид занижената стойност, на която е оценил тези вреди, а именно 120 000 лева. При обсъждане на правнорелевантните обстоятелства при исковете по чл.2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ и видно от доказателствата по делото, се установява, че развитието на цялото наказателно производство, личността на ищеца, професионалното му развитие и заемана длъжност предполагат много по-силно негативно отражение върху неимуществената му сфера, доколкото изискванията на обществото към лица, заемащи определени професии, изискванията за почтеност и спазване на законите са завишени в много голяма степен, съответно интензитетът на неимуществените вреди е също в много по-висока степен. Съдът неправилно е определил размера на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди, като е счел, че отстраняването от длъжност е за кратък период от време - три месеца, както и че няма данни да не е могъл да се реализира професионално вследствие накърненото му име след незаконното обвинение. Действително, е била взета най - леката мярка за неотклонение „Подписка“. Въпреки това, ноторно известно е, че всяка една мярка за неотклонение, по дефиниция, по един или друг начин, в една или друга степен ограничава правата на личността и по същество е израз на държавна репресия. Изтъква факта, че освен „Подписка“, спрямо него е била взета и мярка за процесуална принуда по чл.69, ал. 1 НПК, а именно - „отстраняване от длъжност“, с която същият е бил отстранен от длъжността - кмет на община Павел баня, поради повдигнато обвинение за извършено престъпление по служба - „Превишаване на властта и правата с користна цел, от което са могли да настъпят немаловажни вредни последици“. Намира за неправилни констатациите на съда по отношение на приетото по делото заключение на СМЕ, че заболяванията на ищеца не са следствие на незаконното обвинение. От една страна, съдът е приел, че незаконното преследване безпорно е довело до влошаване здравословното състояние на г-н Р., както и че стресът категорично е водещ фактор за задълбочаване на здравословните проблеми, а от друга, изцяло е игнорирал заключението на вещото лице, в крайните си

изводи. Последното е недопустимо negliжиране на събраните доказателства, още повече, дори съдът да счита, че не е установена причинно - следствена връзка между неоснователното наказателно преследване и заболяванията, то е приел, че наказателното производство категорично е допринесло за задълбочаване на здравословните проблеми. Моли за увеличаване размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Претендира разноски.

Жалбоподателят-ответник Прокуратурата на Република България, оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и отхвърли исковете изцяло респ. да намали техния размер. Посочва, че атакуваното решение е изброило общо, но бланкетно, без преценка на значението им, някои от елементите, влияещи върху обезщетяването, но без да даде отговор на въпроса, защо определеният краен размер се явява справедлив, т.е. доколко съответства на водещият общ критерий за справедливост, който е останал недефиниран в решението и прави невъзможно проследяване на изводите на съда в посочената насока. Съдът не е обсъдил отделните критерии и тяхното значение спрямо присъдения размер на обезщетение. Не са налице доказателства за понесени от ищеца поражения в психоемоционалната, социална сфера и здравословно състояние. Твърди, че тези негативни чувства и преживявания, ако са били налице, не са били предизвикани по никакъв начин от обективни действия на ответника, извън предвидените в НПК процесуални способности за доказване на извършеното деяние. Те са проява единствено и само на субективното усещане на ищеца. Размерът на претендираното обезщетение е силно завишен и не е в съответствие с принципа за справедлива обезвреда заложен в чл. 52 ЗЗД и трайната съдебна практика по аналогични случаи, включително и тази на ЕСПЧ. На следващо място, претендираното обезщетение за неимуществени вреди не е съобразено и с икономическия стандарт в страната. Общата продължителност на воденото наказателно производство, не е прекомерна/ а е в разумния срок Затова моли да бъде намален размера на присъденото обезщетение. Оспорва решението и в частта за имуществени вреди, като твърди, че адвокатският хонорар се определя по съразмерност на уважената част на иска.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени икове с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДВПГ и чл.84 ал.3 ЗЗД.

Ищецът С. Х. Р., твърди, че на 09.02.2013 г. е бил привлечен в качеството на обвиняем по ДП № БОП-39/2012г. по описа на сектор БОП-Стара Загора за престъпление по чл.203, ал.1, вр.чл.202, ал.1, т.1 вр.с чл.282, ал.2 вр.с чл.20, ал.3 и 4 НК. С привличането му е взета мярка „Задържане под стража“ за 72 часа, а също така и мярка за процесуална принуда по чл.69, ал.1 НПК- „отстраняване от длъжност“, с която е отстранен от длъжността си като кмет на община Павел баня. Вследствие многократното връщане на делото на досъдебна фаза, твърди, че производството е продължило 8 години, след което окончателно е бил оправдан по повдигнатото обвинение. Вследствие незаконосъобразно обвинение да е извършил

престъпление от общ характер е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснение, дискомфорт, срам, изпитвал е силен стрес, довел до здравословни проблеми, незаконното обвинение се е отразило на личния и професионалния му живот. Ищецът се чувствал унижен, спрял да се храни нормално, отслабнал, загубил предишната си енергия и желание за живот, самочувствието му е спаднало, приятелите му са се отчуждили от него, както и той от тях. Отделно наказателното производство предизвикало редица коментари в Павел баня, където живеел и негативен отзвук сред познати, приятели, колеги, широката общественост и е изкривило представата за ищеца като човек и личност. Посочва, че размерът на претендираните имуществени вреди е формиран вследствие отстраняването му от длъжност, поради което не е могъл да упражнява трудова дейност за месеците февруари, март, април и май, като претендира сумата от 8000 лв./по 2000 лв. за всеки месец/ нереализиран доход за това време. Претендира сумата от 300 000 лв. , представляващи обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение, както и сумата от 8000 лв., представляващи обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от неполучено трудово възнаграждение за периода 14.02.2013 г. - 16.05.2013 г., ведно с лихва върху обезщетенията от 22.12.2020 г. до окончателното им изплащане.

Ответникът Прокуратура на Р.България оспорва исковете, като твърди недоказаност на твърдените неимуществени вреди - липса на доказателства за претърпени болки и страдания, унижения и стрес, депресия, безсъние и потиснатост, страх от осъдителна присъда, уронване честта и достойнството му в обществото. Твърди, че претенциите са недоказани и по делото не се е установила пряка причинна връзка между незаконно повдигнатото обвинение и претърпените от ищеца неимуществени вреди. Производството се е забавило не по вина на Прокуратурата, тъй като последващите връщания на делото в досъдебна фаза и честотата на съдебните заседания, са зависели изцяло от съдебния състав. Твърди, че на ищеца е била наложена най - леката възможна мярка за неотклонение- подписка, поради което за него не са произлезли толкова големи вреди или неблагоприятни последици върху обичайния му начин на живот.

От фактическа страна се установява безпротиворечиво, че ищецът е привлечен като обвиняем на 09.02.2013г. за престъпление по служба, а именно чл.203, ал.1, вр.с чл.202, ал.1, т.1 вр.с чл.282, ал.2 вр. чл.20, ал.3 и 4 НК, видно от постановление за привличане по ДП № БОП- 39/2012г. по описа на сектор БОП-Стара Загора. Бил е задържан в срок от 72 часа, считано от 09.02.2013г. с оглед осигуряването му за производство пред ОС-Стара Загора, във връзка с искане по реда на чл.64, ал.1 НПК. С протоколно определение по ЧНД № 94/14.02.2013 г., е била взета мярка за процесуална принуда по чл.69, ал.1 НПК, а именно „отстраняване от длъжност“, с която ищецът е бил отстранен от длъжността си като кмет на община Павел баня. Това определение на Окръжен съд- Стара Загора е потвърдено с решение на Апелативен съд- Пловдив от 21.02.2013г. по ВЧНД №80/2013г., а с определение от 16.05.2013г. същата е била отменена.

Видно от Разпореждане № 2204 от 29.11.2013г. обвинителният акт е бил внесен в съда и е образувано НОХД №520/2013г. по описа на ОС- Стара Загора. След това делото е

прекратявано четири пъти и връщано в досъдебна фаза, /така Разпореждане №2204/29.11.2013г., Разпореждане №1125/28.10.2014 г., Разпореждане №715/09.06.2015г., Разпореждане №806/11.05.2017г./ На 16.01.2018 г. срещу ищеца е повдигнато обвинение с обвинителен акт по ДП № БОП 39/2012 г. по описа на ОД на МВР - БОП - Стара Загора за обвинение за престъпление по чл.282, ал.2, предл.2, вр.ал.1, предл.2 НПК. Същото е прекратено в о.с.з. на 16.03.2018г. и върнато за отстраняване на съществени процесуални нарушения. Въз основа на трети обвинителен акт, представен по делото, с обвинение за престъпление по чл. 282. ал.2 пр.2. вр. ал.1, пр. 3 НК е образувано НОХД №157/2018г., по което ищецът е признат на невиновен и оправдан с Присъда №40/19.09.2018г. на Специализирания наказателен съд, като е приел, че ищецът не е извършил инкриминираното деяние. Оправдателната присъда е потвърдена с Решение № 9/07.05.2020г. АСПНС, както и с Решение №169/22.12.2020г., ВКС, който окончателно оставя в сила присъдата на Специализирания наказателен съд.

С оглед гореизложеното правилни и законосъобразни са изводите на съда, че общата продължителност на наказателното производство следва да се преценява, считано от датата на първото постановление за привличане на обвиняем - 09.02.2013г., до влизане в сила на оправдателната присъда - 22.12.2020 г., или общо 7 години 10 месеца и 13 дни.

За престъплението, за което е бил обвинен, се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от 1 до 8 години лишаване от свобода,/т.е. тежко умишлено по смисъла на чл.97 т.3 НК/,

По делото са представени и медийни извадки от новинарски сайтове, от които е видно, че информация по наказателното производство срещу ищеца е била публикувана в електронни и интернет медии.

От заключението на депозираната на л.308 съдебно медицинска експертиза, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че жалбоподателят-ищец е бил диагностициран със следните заболявания - стеатоза на черния дроб, артериална хипертония II стадий, захарен диабет, втори тип неинсулинозависимост, хронична левкоцитна левкемия. Вещото лице констатира, че по делото не е посочено откога датират тези заболявания. Според заключението артериалната хипертония и неинсулинозависимия захарен диабет, могат да бъдат причинени от стрес, както и по други причини, които не са свързани със стрес. Причината за хроничната левкоцитна левкемия също не е с изяснен произход, като сред възможните причини сочи наследствено предразположение, генетични дефекти, вирусни инфекции и други. Заболяването датира от м.12.2019г. Според изготвената по делото СМЕ безспорно се установява влошаване на здравословното състояние на ищеца към момента на наказателното преследване, като въпреки че не може да бъде установена със сигурност причината за откритите болести, вещото лице констатира, че стресът оказва влияние и може само да влошава здравословното състояние на ищеца.

Ето защо първа инстанция намира за доказано пълно и главно, че заболяванията на ищеца - артериална хипертония II стадий и захарен диабет, втори тип неинсулинозависимост са следствие на незаконното обвинение, по което е бил оправдан. Що се отнася до хронична

левкоцитна левкемия така пряка причинно-следствена връзка не е категорично установена.

Досежно неимуществени вреди по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно - разпит в о.с.з. на 24.11.2022г. на св. Р. /син/, чийто показания се кредитират при условията на чл.172 ГПК.

От показанията на св. Х. Р., се установява, че баща му е претърпял дискомфорт, стрес, срам и неудобство, вследствие повдигнатото обвинение. Преди повдигане на обвинението бил жизнерадостен човек, който обичал да се събира с хора, но след това се е затворил в себе си, не искал да напуска дома си. Вследствие преживения стрес получил здравословни проблеми- диабет, левкемия и хипертонични кризи, за които пиел лекарства и успокоителни. Посочва, че ищецът има и смущения в съня, за което трябва да приема и успокоителни. Според показанията на свидетеля, повдигнатото обвинение и водените досъдебно и съдебни производства се отразили отрицателно на баща му в служебен и личен план. Контактите му били ограничени само до най-близките хора. Наказателното преследване срещу него се отразило негативно и на поведението и на здравословното състояние - същият страдал от безсъние, получил хипертония и висока кръвна захар.

Видно от приложеното свидетелство за съдимост ищецът е признат за виновен в това, че на 16.11.2015г. по четвъртокласен път между гр.Павел Баня и с. Виден, общ. Павел Баня, обл. Стара Загора, при управление на МПС – л.а. м. „Лада Нива" с рег.№ *****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл.20, ал.1 и ал.2 ЗДвП - „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват"- като не наблюдавал непрекъснато пътното платно и не контролирал непрекъснато управляваното от него пътно превозно средство;/чл.20 ал.2 изр.второ от ЗДвП - „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението"- като при възникналата опасност за движението- наличие на пешеходец на пътното платно, не намалил и не спрял управлението от него автомобил, въпреки техническата възможност както да спре, така и да премине покрай пешеходеца, в резултат на които нарушения по непредпазливост е причинил смъртта на Г. К. Г., ЕГН *****, като след деянието е направил всичко, зависещо от него, за оказване помощ на пострадалия, поради което и на основание чл. 343а, ал.1 б."Б", вр.чл. 343 ал.1 б."В", вр. с чл.342 ал.1 НК и чл.58а ал.4, вр.чл. 55, ал.1, т.2 б. "б", вр.чл. 42а, ал.1 и ал.2, т.1 и т.2 НК. Присъдата № 45/25.10.2016г., е постановена по НОХД № 473/2016г. по описа на ОС- Ст.Загора, в сила от 14.02.2017г.

Следователно ПТП е реализирано през 2015г. /след повдигане на процесното обвинение/, като наказателното производство е приключило с влязла в сила присъда през 2017г. Ето защо и като взе предвид, че спрямо жалбоподателя-ищец в рамките на един и същ период от време е имало две висящи наказателни производства, САС намира, че е невъзможно да се разграничи правопораждащия юридически факт, от който са настъпили процесните вреди - влошено здравословно състояние. Безспорно една катастрофа със загинал пешеходец също е стресогенен фактор, увеличаващ вредоносните последици - високо кръвно налягане и увеличени нива на захарен диабет.

От друга страна от съществено значение е високата в служебната йерархия при това изборна длъжност, заемана от него, която е дала основание за повдигане на обвинение в длъжностно престъпление по квалифицирания състав на чл. 282 ал. 2 НК. Повдигането на обвинение на лице, заемащо отговорно служебно положение, опетнява неговата репутация и доброто му име, като внася съмнения в неговите способности, професионализъм и морал. Именно затова се предизвиква и широк медиен отзвук, поради което правилно е преценено, че Прокуратурата следва да носи отговорност и за тези вреди.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира решението на първа инстанция за правилно по същество по следните съображения:

В случая **производството е продължило**, считано от датата на първото постановление за привличане на обвиняем - 09.02.2013г., до влизане в сила на оправдателната присъда - 22.12.2020 г., или общо 7 години 10 месеца и 13 дни, *за престъпление, което е тежко умишлено, при мярка за неотклонение- подписка*, както и отстраняване от заеманата длъжност за период от 3 месеца, както и че от тези действия на прокуратурата на последния са причинени неимуществени вреди - силно изживян стрес и притеснения - обстоятелства, които обуславят кумулативното съществуване на елементите на фактическия състав на нормата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ. Многократно е била образувана съдебна фаза, чрез внасяне на обвинителен акт, прекратяване и връщане, една оправдателна присъда, протест до СпАС, последвани от протест до ВКС, чието решение е окончателно.

Основанието за ангажиране отговорността на държавата чрез органите на прокуратурата по реда на ЗОДОВ е обективен факт и ако спрямо лицето е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, което впоследствие е било прекратено, поради това, че деянието не е извършено от това лице, респ. ако лицето е оправдано, а наложената мярка за неотклонение е отменена поради липса на законно основание - несъставомерност, изразяваща се в липса на авторство, именно тези обстоятелства дават основание обвинението да бъде квалифицирано като незаконно, **независимо от това**, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и в рамките на правомощията на разследващия орган. Тези изводи съответствуват напълно и на указанията по приложението на материалния закон, дадени в т. 3 на ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, в което е прието, че държавата се освобождава от отговорност за вреди **само ако единствената причина за увреждането е поведението на гражданите..**/в този смисъл ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 18 ОТ 22.01.2009 Г. ПО ГР. Д. № 3948/2008 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС/

Отговорността по ЗОДОВ на държавата и общините е деликтна и доколкото няма специални правила, размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди се определят от общата норма - чл. 52 ЗЗД, която определя справедливостта като единствен критерий.

Тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение се преценява именно като обстоятелство, което е от значение за справедливото овъзмездяване на оневинения обвиняем /подсъдим/. Това обстоятелство, обаче, няма и не може да има самостоятелно значение, нито може да бъде определено парично изражение на неимуществените вреди, за които се

претендира по чл. 2 ЗОДВПГ, по текстове на НК. **Правно релевантно е как то се е отразило върху обвиняемия /подсъдимия/, което няма как да бъде напълно еднакво за различните лица, а при специфичните за всеки случай факти и обстоятелства.**

От събраните доказателствени средства, се констатира, че спрямо ищеца е била взета лека мярка за процесуална принуда - подписка, че предприетото наказателно преследване е за тежко умишлено престъпление по служба, което е продължило почти 8 години, което се е отразило крайно неблагоприятно върху личността му и неговото емоционално и най-вече психическо състояние - бил притеснен, потиснат, изплашен, депресиран.

Влошено е здравословното му състояние, което е обусловено от една страна от напредналата възраст към датата на повдигане на обвинението е бил на 61г. и наличните артериалната хипертония и неинсулинозависимия захарен диабет, които безспорно могат да бъдат причинени от стрес, както и по други причини. Както бе посочено по-горе спрямо жалбоподателя-ищец в рамките на един и същ период от време е имало две висящи наказателни производства, поради което САС намира, че е невъзможно да се разграничи правопораждащия юридически факт, от който са настъпили процесните вреди - влошено здравословно състояние. Безспорно катастрофата от 2015г. със загинал пешеходец също е стресогенен фактор, увеличаващ вредоносните последици - високо кръвно налягане и увеличени нива на захарен диабет. Правилно и законосъобразно е прието от първостепенния съд, че причината за хроничната левкоцитна левкемия не е с изяснен произход, като сред възможните причини са наследствено предразположение, генетични дефекти, вирусни инфекции и други. В този смисъл няма пряка причинно-следствена връзка с процесното обвинение.

САС отчита факта, че обвинението е за тежко умишлено престъпление от общ характер, в качеството му на длъжностно лице, заемащо ръководна позиция - Кмет на Павел баня, а именно "Виновно и користо неизпълнение/нарушение на служебните задължения" по състава на чл.282 ал.2, вр;ал.1 НК, наказуемо с "Лишаване от свобода за срок от 1 до 8 години". Отчита се и фактът, че обвинението за тежко умишлено престъпление е в областта, в която е професионалната реализация на ищеца, предвид длъжността му - кмет на община Павел баня, за която очакванията и изискванията на обществото за почтенност и спазване на законите са изключително завишени, съответно - незаконното обвинение, има значително по - силно негативно отражение върху неимуществената сфера. От друга страна въпреки факта, че след определение на ОС-Стара Загора е временно отстранен от заеманата длъжност за период от 3 месеца, след това е възстановен, като реално е преизбран в качеството си на Кмет в рамките на общо четири мандата. В този смисъл процесното обвинение очевидно не се е отразило негативно на неговата обществена репутация, след като е демократично преизбран на същия пост, вкл. до 2019г. Следва да се посочи, че неспазването на разумен срок в наказателно производство с привлечен обвиняем увеличава вредните последици за последния в степен, която е предмет на конкретна преценка. Тази степен не следва да намира изражение чрез увеличение на размера на обезщетението в геометрична прогресия, без да се изследва и отчита в решаващата дейност на съда прякото значение, което

продължителността има за конкретно претендираната вреда, с оглед нейното естество. В случая продължителността се намира в пряка причинно-следствена връзка с вредите, тъй като е продължило 8 години.

В обобщение - въззивният съд констатира, че е налице съвпадение на крайния резултат от изводите на първата и настоящата инстанции по отношение основателността на иска, а по отношение на размера на обезщетението намира, че същият следва да бъде намален до 30 000 лв. Затова решението следва да бъде отменено в осъдителната му част за разликата над 30 000 лв. до присъдените 120 000 лв.

Що се отнася до имуществените вреди в размер на 4 906.60лв. (четири хиляди деветстотин и шест лева и шестдесет стотинки), представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от неполучено трудово възнаграждение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.12.2020г. до окончателното ѝ плащане; решението е правилно и като такова същото следва да бъде потвърдено с разлика от 900 лв. Според разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. В чл.82 ЗЗД имуществените вреди са два вида - претърпени загуби и пропуснати ползи. Според т. 11 на ТР № 3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи, от което е видно, че за да се присъди обезщетение за имуществени вреди следва да се установи причинна връзка между вредата и незаконното обвинение в извършване на престъпление. Прокуратурата носи имуществена отговорност за периода на отстраняването на служителя от работа, тъй като органът по назначаването не действа по своя преценка, а по силата на закона, следствие действията на органите на досъдебното производство. В случая освен „Подписка“, спрямо Р. е била взета и мярка за процесуална принуда по чл.69, ал. 1 НПК, а именно - „отстраняване от длъжност“, с която същият е бил отстранен от длъжността - кмет на община Павел баня, поради повдигнато обвинение за извършено престъпление по служба - „Превिшаване на властта и правата с користна цел, от което са могли да настъпят немаловажни вредни последици“. Периодът на отстраняване е от 09.02.2013г. до 16.05.2013г. или 3 месеца и 7 дни при БТВ в размер на 2000 лв. Видно от приложената справка от НОИ на л.296, средно месечно БТВ е в размер на 1716 лв., като за м.02.2013г. е изплатена сумата от 1093 лв., за м.03 и 04.2013г. нищо, за м.05.2013г. 2065 лв. Следователно дължима е сумата от общо 4055 лв./2 по 1716 лв. плюс 623 лв./ Пропуснатата полза е имуществено увреждане, изразяващо се в неосъществено увеличаване имуществото на увредения. Изхожда се от предположение за състоянието, в което имуществото на пострадалия би се намирало, ако деликвентът не бе извършил противоправното деяние. Трайна е практиката на ВКС /напр. решение №449/2012г., постановено по гр.д. №1393/2011г. по описа на IV ГО на ВКС и др./, че това предположение трябва да се изгражда на доказаната възможност за увеличаване на имуществото, която възможност е сигурна, а не се презумира. В случая тази възможност е

доказана пълно и главно, затова присъдената сума е дължима до горепосочения размер. За разликата над 4055 лв. до 4906.60 лв. решението следва да бъде отменено, а искът – отхвърлен частично.

ОБЖАЛВАЕМ ИНТЕРЕС от общо 304 906 лв., като жалбата на ищеца е изцяло неоснователна, а тази на прокуратурата е частично основателна.

На основание чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателят-ищец дължи в полза на жалбоподателя-ответник направените разноски за явяване пред настоящата инстанция, но такива няма направени и не следва да се присъждат.

Следва да бъдат преизчислени разноските, присъдени пред първа инстанция. При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ СГС е присъдил сумата от 3709 лв. - разноски по делото. С оглед променения материален общо интерес. Общо разноски 9046 лв. съгласно списък по чл.80 ГПК. От тях дължими са само 1000.20 лв., сторени деловодни разноски, съобразно уважената част от исковете /34 055 лв./ при обща цена 308 000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4804 от 14.09.2023г. постановено по гр. д. № 4428/2022г. по описа на СГС, ГО, 13 с-в, **В ЧАСТТА**, с която е уважен иска за неимуществени вреди за разликата над 30 000 лв. до 120 000 лв., за имуществени вреди за разликата над 4055 лв. до 4906.60 лв. и разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявления от С. Х. Р. ЕГН: *****, гр.***, ул.,**** 5А, чрез адв.Т. - САК гр. София, ул.Странджа“ № 4, ет.4, преупълномощена от Адвокатско дружество „М. М. и съдружници” срещу Прокуратурата на Република България гр.София, бул."Витоша" № 2, Съдебна палата, иск за заплащане на разликата над 30 000 лв./тридесет хиляди лева/ до сумата от 120 000 лв. /сто и двадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл.203, ал.1, вр.чл.202, ал.1, т.1 вр.чл.282, ал.2 вр.чл.20, ал.3 и 4 НК, за което е оправдан с влязла в сила на 22.12.2020г. Присъда № 40/19.09.2018г. по НОХД № 157/2018г., по описа на Специализирания наказателен съд, потвърдена с Решение № 9/07.05.2020г. АСпНС, както и с Решение № 169/22.12.2020г., ВКС, Първо НО, както и за заплащане на имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи – неполучено трудово възнаграждение за периода от 14.02.2013г. до 16.05.2013г. за разликата над 4055 лв. /четири хиляди петдесет и пет лева/ до присъдените 4906.60 лв. /четири хиляди деветстотин и шест лева/, като неоснователни в тази част.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес: гр.София, бул."Витоша" № 2, Съдебна палата, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** С. Х. Р. ЕГН: *****, гр.***, ул.,****

5А, чрез адв.Т. - САК гр. София, ул.Странджа“ № 4, ет.4, преупълномощена от Адвокатско дружество „М. М. и съдружници“, сумата от 1000.20 лв. /хиляда лева и двадесет стотинки/, направени разноси пред първа инстанция с оглед уважената част от исковете.

В необжалваната отхвърлителна част по отношение имуществените вреди решението е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____